

Profeetta Elian tehtävä

Monet teistä parhaillaan valmistautuvat vuoden suurimmalle matkalle — vuosittaiselle temppeleimatulle. Olen ylpeä teistä siksi, että te teette tämän uhrauksen ja säästätte koko vuoden palveluksenne taivaallista Isäänne juuri tuolla tavalla. Suurin ilonne on vielä edessäpäin. Seuraavassa elämässä tulee olemaan tuhansia pyhiä, jotka ottavat teidät syleilyynsä ja kiittävät teitä näistä suurista uhrauksista, joita te nyt teette.

Olen kiitollinen taivaalliselle Isällemme siitä, että Hän lähetti Elian meille, jotta tämä työ voitaisiin suorittaa loppuun. Kuka Elia sitten oli? Ahabin, Israelin pahan kuninkaan aikoina, noin 200 eKr. eli Samariassa merkittävä profeetta, Elia Tisbeläinen. Elia oli Jordanin itäpuolella sijainneen Gileadin kaupungin asukkaalta. Hän oli mies, jolle Herran sana tuli usein. Hän oli viimeinen profeetta, jolla oli pappisuuden avaimet niiden täyteydessä. Mutta mikä hänen tehtävänsä oli? Elian paluusta maan päälle tämän armotalouden aikana määrättyä tehtävää varten kertoivat sekä Malakia noin 400 eKr. ja eräs enkeli, joka ilmestyi Joseph Smithille syyskuun 21. päivän iltana 1823.

"Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä. Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä tuhon omaksi." (Mal. 4:5-6)

"Peite otettiin pois meidän mielemme yltä ja ymmärryksemme silmät avautuivat ... sillä Elia, profeetta, joka otettiin taivaaseen maistamatta kuolemaa, seisoi meidän edessämme

ja sanoi: Katso, aika on tullut, josta Malakian suu puhui, todistaen, että hänet (Elia) lähetettäisiin, ennen kuin se suuri ja peljättävä Herran päivä tulee, kääntämään isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen, ettei koko maata lyötäisi kirouksella. Sen vuoksi on tämän armotalouden avaimet uskottu teidän käsiinne; ja tästä te voitte tietää, että Herran suuri ja peljättävä päivä on lähellä, oven edessä." (LK 110:1, 13-16)

Tuon tehtävän on täytynyt olla tavattoman tärkeä, koska sen sanottiin estävän maan kiroituksi tulemisen tai tuhoutumisen Kristuksen toisessa tulemisessa. Elia ilmestyi näyssä Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle sunnuntaina, huhtikuun 3. päivänä, 1836, Kirtlandin temppelessä Ohiossa.

Elian virka ja tehtävä on eräs tärkeimmistä ja merkittävimmistä asioista, joista Jumala on ilmoittanut. Ilman meitä esi-isämme eivät voi tulla täydellisiksi emmekä me voi tulla täydellisiksi ilman heitä — isät ilman lapsiaan, lapset ilman isiään.

"Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan." (1 Kor. 15:29) He eivät voi tulla täydellisiksi ilman meitä, emmekä me ilman kuolleitamme.

Täydellinen pelastus tunnetaan korotuksena. Korotus on pelastus korkeimpaan selestisen kirkkauden asteeseen.

Tällaisia tilaisuuksia te tarjoatte kuolleille hyvien tekojen kautta. He eivät voi saada niitä osakseen ilman tätä. Jos te pidätte käskyt ja kestätte

loppuun asti, te tulette saamaan iankaikkisen elämän, joka on suurin kaikista lahjoista.

Herra on sanonut: "Muista, että sielut ovat kallisarvoiset Jumalan silmissä. Sillä katso, Herra, teidän Lunastajanne, kärsi kuoleman lihasa; hän siis kärsi kaikkien ihmisten vaivan, jotta kaikki ihmiset voisivat tehdä parannuksen ja tulla hänen tykönsä. Ja hän nousi jälleen kuolleista, jotta hän johdattaisi kaikki ihmiset tykönsä sillä ehdolla, että he tekisivät parannuksen. Ja jos niin tapahtuisi, että te tekisitte työtä koko elämänne, julistaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte vaikkapa vain yhden sielun minun tyköni, kuinka suuri teidän ilonne olisikaan hänen kanssaan minun Isäni valtakunnassa. Ja nyt, jos teidän ilonne on oleva suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun tyköni Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne olisikaan, jos johdattaisitte monta sielua minun tyköni." (LK 18:10-12, 15-16)

Teidän ilonne tulee kestämään iankaikkisuuksien halki. Te tulette tuntemaan iloa sen hyvän johdosta, jonka tekemiseen te nyt valmistaututte. Herra siunatkoon teitä, jotta te voisitte ymmärtää sydämenne halajamiset ja täyttää ne.

Jumala elää

Juna puuskutti eteenpäin Helsingistä Tampereelle. Niin monta kertaa aikaisemmin olin matkustanut tätä väliä tervehtimään sukulaisiani, että maiseimat olivat käyneet kovin tutuiksi. Ja vaikka seutu olisi ollut vieraampikin, tuskin se olisi herättänyt mielenkiintoani liiemmästi, sillä ajatukseni olivat täysin muualla. Olin innokas ja jännittynyt samanlaisesti. Tulevaisuus oli kokonaan tuntematon ja ainoa asia, jota saatoin ajatella, oli tehtävä, jota olin matkalla täyttämään.

Lähetystyö... Oli huikan vaikeata tajuta, että olin todella lähetysaarnaja, tosin vain noin pari tuntia vanha, mutta kuitenkin lähetysaarnaja. Kertasin mielessäni tuon tiistaiamun tapahtumia. Matkalaukuineni olin hermostuneena ja hiukan pelokkaana saapunut lähetystoimistoon. En tiennyt, mitä olisin tehnyt siellä ja muutenkin olin aivan samanlainen kuin kaikki muutkin vihreät lähetysaarnajat. Sitten vihdoinkin sain viisaita ohjeita silloiselta lähetysjohtaja Poulsenilta. Mielestäni maailman kauneimpia ajatuksia tuossa junassa istuessani olivat: "Me siunaamme sinua voimalla, terveydellä ja pyhien kirjoitusten ymmärtämisellä, jotta voisit levittää evankeliumia lähimmäisillesi." Sain myös kehotuksen tehdä työtä ahkerasti ja tutkia pyhiä kirjoituksia, jotta voisin voimallisesti todistaa totuudesta. Mielestäni soivat myös lempilauluni sanat:

"Todistus syönessäni kallein on aarremaan,

Tuntee voin sen siellä, nähdä en milloinkaan.

Kun taivas eloni näyttää peittyvän pilviin.

Herramme varmat kädet ohjaavat silloinkin."

Näillä eväillä varustettuna tunsin oloni hyvin turvalliseksi ja onnelliseksi.

Kun sitten Tampereella poistuin junasta ja kävelin ensimmäisten tovereitteni, sisar Strömbergin ja sisar Lehoniemen kanssa pitkin märkiä sateisia katuja, minusta tuntui, että kaikki ihmiset näkisivät ja tietäisivät, että olin mormonilähetysaarnaja, vaikka ulkonaisesti emme millään tavalla poikenneet muista ihmisistä. Tuo tunne tuli varmasti siunauksesta, jonka juuri olin saanut. Herran Henki antaa todella erityistä voimaa.

Sinä ensimmäisenä iltana, kun menin nukkumaan vuokraemäntämme muhkuraiselle patjalle, tunsin itseni hyvin kiitolliseksi, että sain aloittaa työn Tampereella. Haluan kertoa joitakin kokemuksiani, jotka ovat vahvistaneet todistustani tämän työn jumalallisuudesta ja siitä, että meidän Isämme todella ohjaa meitä.

Kerran tammikuussa kulkessani toverini sisar Strömbergin kanssa ovelta ovelle etsimässä ihmisiä, jotka olisivat halukkaita kuulemaan evankeliumia, satuin soittamaan erästä ovikelloa.

"Olemme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta..." – SLAM! Ovi paukahti kiinni kovalla voimalla, niin että portaiden ikkunat tärähtivät ja mekin tunsimme horjattavamme ilmanpaineesta, jonka oven pauke aiheutti. Se oli ensimmäinen SLAM-oveni. Polvia vähän heikotti jälkeensä ja oven päällä ollut nimi jäi mieleeni.

Joitakin päiviä myöhemmin etsimme taas ihmisiä ja sattui olemaan minun vuoroni valita ovi. Näin nimen, jonka tunnistin samaksi kuin tuo SLAM-ovella ollut nimi. "Tuota en ainakaan ota", ajattelin. Mutta sitten jostakin syystä tunsin, että minun sittenkin pitäisi soittaa juuri sitä ovikelloa. Keräsin kaikki rohkeuteni ja päätin noudattaa uutta ajatustani, joka oli tullut mieleeni. "Nimi ei saa olla enne tässä tapauksessa. Olkoon sitten mitä hyvänsä

Oli sumuinen, harmaa marraskuun 19. päivä vuonna 1968.

tämän oven takana...". Mietin painaessani ovikelloa. Ovelle tuli hauskanäköinen rouva, jolla valitettavasti ei ollut juuri sillä hetkellä aikaa, mutta viikon kuluttua olisi. Palasimme täsmälleen viikon kuluttua samaan aikaan hiukan epäillen; tokko rouva muistaisi sopimustamme, sillä niin usein ovisopimukset eivät pitäneet. Mutta tällä rouvalla oli kuin olikin aikaa, hän oli odottanut meitä. Ja sitä aikaa riitti myöhemmin hänen miehelläänkin, niin että koko perhe on nyt Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseniä. Se oli todella johdattava. Sitä iloa ja kiitollisuutta, jota tunsimme saadessamme auttaa tätä hyvää perhettä löytämään evankeliumin totuutta, ei voi kuvata sanoilla. Sen saattoi vain tuntee.

Muutoskirje on asia, jota lähetysaarnajat usemmiten pelkäävät. Koin sen tuottaman ikävän ensimmäistä kertaa kevättalvella, jolloin lähdin Jyväskylään. Vaikea oli lähteä Tampereelta ja jättää kaikki ystävät ja ennen kaikkea hyvä toveri, jonka kanssa olin paljon kokenut yhdessä, jakanut niin pettymykset kuin onnen hetketkin. Mutta kuten niin usein elämässä tapahtuu, niin kävi nytkin. Tulivat seitsemän kuukautta Jyväskylässä olivat täynnä kokemuksia, jotka vahvistivat ja syvensivät ymmärrystäni Jumalan rakkaudesta ja ohjauksesta.

Selaillessani päiväkirjaani mieleeni palautuivat monet kuumat kesäpäivät; jolloin sisar Dianne Greenin kanssa ajoimme polkupyörällä omakotialueella ja ja usein odottelimme iltaa, jolloin voisimme viedä niittykukkia kultaiselle tutkijallemme. Sinä kesänä vallitsevana säveleenä mielesämme oli "Jyväskylä Happiness Song", onnellisuuslaulu, jossa kerrotaan mm., että onnea on ovelta ovelle kulkeminen, kielen oppiminen, tehdä päivä työtä aivan uuden vihreän lähetysaarnajan

kanssa suunnitelman mukaan ja erityisesti tehdä työtä käsi kädessä. Onnea myös oli kaksikymmentä kultaista tutkijaa, jotka rukoilevat. Onnea oli saada postia aina silloin tällöin ja jakaa paketti sekä nähdä jälleen koti. Mutta onnea on kulkea koko kesä ovelta ovelle yhdessä hyvän toverin kanssa, sillä onnea on juuri ne ihmiset, joiden kanssa tekee työtä.

Sinä kesänä opin myös, kuinka paljon sisua ja rohkeutta ja uskoa vaaditaan amerikkalaisilta sisariltamme ja veljiltämme tulla tänne Suomeen kertomaan kalleimmasta asiasta, mitä heillä on, vaikealla kielellämme, meille suomalaisille, joista useimmat ainakin ensikuulemalta arvostelevat vain kielitaitoa. Olen kiitollinen, että sain elää yhdessä toverini kanssa ne vaikeat hetket, jolloin kyöneleet eivät olleet kaukana, kun piti puhua suomea ja ne toiset hetket, kun hän silmät loistaen todisti Mormonin Kirjan totuudesta. Sain myös todistuksen siitä, että Pyhän Hengen voimasta hän pystyi puhumaan. En koskaan unohda erästä kotikokousta, jossa toverini puhui tutkijalle, jonka oli ollut mahdotonta ymmärtää, miksi luopumus Kristuksen alkukirkosta tapahtui. Sisar Green puhui ja minä kuuntelin ja hämmästelin. Jälkeenpäin hän itse sanoi, ettei hän ymmärtänyt, kuinka hän pystyi puhumaan. Sanat vain tulivat hänen suuhunsa.

"Vieraskielisten kautta ja muukalaisten huulilla minä olen puhuva tälle kansalle", lupasi Herra Israelilaisille ja niin Hän tekee vielä tänäänkin.

Jyväskylään liittyvät ehdottomasti myös ne monet sateiset syyspäivät, jolloin yhdessä sisar Elisa Koskelan kanssa poljimme polkupyörillämme, riisuimme vettävaluvat sadetakkimme ja käsineemme joka porraskäytävässä lämpöpatterien päälle kuivumaan siksi aikaa, kun kävimme tapaamassa ihmisiä. Enkä unohda niitä katseita, joita saimme perheenäideiltä, kun he näkivät märät ja joskus kuraiset kumisaappaamme, joita turhaan olimme yrittäneet puhdistella portaikon mattoihin. Mutta kaikesta huolimatta monet ovet avautuivat ja evankeliumin siementä voitiin kylvää.

22. 8. 1969 "Hyvä päivä. Löysimme paljon hyviä ihmisiä, ja erityisen kiitollinen olen, että löysimme kaksi oikein hyvää rouvaa, joille jätimme Viisauden sana -lehtisen. Henki oli hyvä ja sovimme toisesta tapaamisesta.

Tunnen kuinka Jumala on vastannut

rukouksiimme. Olemme rukoilleet sitä, että tapaisimme ihmisiä, joita voimme opettaa ja tänään tapasimme heitä. — Tarun luona puhuimme kasteesta ja rukouksen voimasta. Hän on toinen vastaus, Reinan perheen Mormonin Kirjan lukeminen myös ja monet monet muut ovat vahvistaneet tätä todistustani. Olen kiitollinen tiedosta, että Jumala elää." Kesä 1970 toi mukanaan uuden ohjelman lähetyksentällemme. Lähetyssaarnaajat lähtivät kaupungeista maaseudulle viemään Mormonin Kirjoja ja tekemään lähetystyötä muinaisten apostolien tapaan kiertäen talosta taloon, kylästä kylään. Presidentti Dilworth Young kirjoitti meille runon kannustukseksi ja siitä vapaasti käännettynä muutamia ajatuksia.

"Silmäni täytyvät kyynelillä nähdesäni teidän lähtevän katsomatta taakseenne.

Miksi kyneleet?

Ylpeys! Ylpeys! Juuri sitä se on!

Ei surua, ei pelkoa,

vaan ylpeyttä!

En voi antaa teidän tietää tätä —

En voi antaa teidän nähdä kyneleitäni.

Minun täytyy opettaa teitä tuntemaan luottamusta ja nöyryyttä.

Mutta minä tunnen ylpeyttä.

Olen ylpeä teistä.

Mitä ajattelette kulkiessanne?

Mitä pelkääte kulkiessanne?

Sillä pelko

kulkee nuorten kanssa tuntemattomaan.

Onko se pelkoa, missä vietätte yön?

Onko se pelkoa, mistä saatte syötävää?

Onko se pelkoa, mistä löydätte suojaa myrskyä vastaan?

Kun katselen kulkuanne

Sadepisarat jo sumentavat näköalaani.

Huolestuneena katselen taivaalle

tuntien sydämessäni pelkoa puolestanne

Minulla on pelko, ettette löydä etsimäännne, sillä te ette tiedä mitä se on, jota etsitte."

Voi tuota helteistä heinäkuun päivää Joensuussa, jolloin sisar Barbru Johnson ja minä valmistauduimme ensimmäiselle retkellemme maalle. Lastasimme polkupyörämme täyteen 40 Mormonin Kirjalla, lehtisillä, rainakuvilla, laulukirjalla ja kaliken päälle panimme pari villatakia, ylimääräiset villasukat, sadetakin ja kumisaappaat sekä makuupussin.

Poljimme noin 20 km erääseen kylään. Kaikki todella oli tuntematonta ja vaikka aurinko paistoi ja mielemme oli korkealla, niin siitä huolimatta hiljainen epävarmuus siitä mitä pitäisi tehdä, sai valtaa meissä. 9. 7. 70 "Emme oikein tienneet, mihin mennä, joten nousimme seisomaan eräälle maitolavalle ja katselimme seutua. Edesämme oli kaunis näköala vaaroja ja peltoja, talo siellä toinen täällä. Kaukana laaksossa oli valkoinen talo, johon sisar Johnson halusi mennä. Villetimme pyörillämme mäen rinnettä alas ja päätimme poiketa erääseen metsikköön. Tunsimme itsemme nöyriksi, kun polvistuimme rukoukseen sammaleisen mättään ääreen. Saatoimme kuvitella, miltä Joseph Smithistä tuntui, kun hän meni metsikköön pyytämään apua taivaalliselta Isältä.

Melläkin oli todellista asiaa Isälle; tunsimme tarvitsevamme Hänen apuaan ja johdatustaan. Ilman Hänen siunaustaan työemme siinä kylässä olisi ollut turhaa ja myös Hänen suojeluksessaan me uskalsimme jatkaa matkaamme.

Rukous kuultiin. Talo, johon menimme, oli kuusihenkisen perheen koti. Tapasimme perheen äidin kotosalla ensiksi. Hän oli iloinen, pieni maalaisemäntä jonka syntymäpäivä sattui olemaan juuri sinä päivänä, ja me olimme hänen ainoat vieransa. Heti hän suostui kuuntelemaan sanomaamme ja halusi Mormonin Kirjan ja myös lupasi lukea sitä. Myös talossa vierailleva nuohooja sai kuulla asiastamme ja pyysi saada ostaa Mormonin Kirjan. Kultainen emäntämme kestitti meitä ja kutsui meidät illalla saunaan. Kyllä uni maistui makealta sinäiltana puhtaiden lakanoiden välissä turvallisesti tämän perheen suojaisessa kodissa.

Myöhemmin eräänä toisena iltapäivänä lähdimme Joensuusta liikkeelle vain löytääksemme paikan, missä voisimme viettää yön. Toverini, sisar Johnson, halusi viettää yön ulkona metsässä. Minua pelotti sellainen ajatus; nukkua yö metsässä ilman telttaa. Kaikesta huolimatta päätimme yöpyä erään lammen rannalla, vaikka ilma tuntuikin melko viileältä. Aamulla heräsimme melkein liiankin virkeinä raikkaaseen aamuun kello kuudelta. Kaikesta pelostani huolimatta en haluaisi antaa pois tuota kokemusta, sillä oli suurenmoista tuntoa koko kaunis, rauhallinen luonto ympärillämme ja viettää pyhien kirjoitusten tutkimisaikamme nenänpää kylmänä lämpöisen makuupussin sisässä metsän hiljaisuudessa. Mi-

nusta tuntui kuin se olisi ollut juuri se paikka, missä nuo kirjoitukset olivat syntyneetkin. Tuntui siltä kun Jumala olisi ollut hyvin hyvin lähellä.

22. 7. 70 "En tule varmaan koskaan unohtamaan erästä rouvaa, joka oli leipomassa piirakoita, kun koputimme hänen ovelle. Hän ei ollut kovinkaan iloinen nähdessään meidät. Hän oli kiireinen, eikä hänen mielestään sanomamme kuitenkaan auttaisi häntä millään tavalla. Ehkäpä hänen tuli sääli meitä ja hän sanoi kuitenkin: "Tulkaa nyt sitten sisälle! Voimmehan keskustella vaikka kauniista ilmaista!" Tilaisuus oli sittenkin tullut! Hän oli erittäin ystävällinen ihminen ja vähitellen keskustelu kääntyi uskontoon. Hänellä oli kysymys Jumalan oikeudenmukaisuudesta ja siitä jos Hän elää, miksi Hän ei auta. Meillä oli antoisaa keskustelua, jonka aikana kerroimme, kuinka Jumala todella elää ja ilmoittaa edelleenkin asioita nykyaikanakin profeetan kautta. Kerroimme Mormonin Kirjasta ja sen suurenmoisesta sisällöstä. Jostakin syystä hän ei kuitenkaan halunnut ostaa sitä. Hän oli hyvä ihminen, joka halusi auttaa meitä, sillä hän ruokki meitä "sultsinolla".

"Onko sanoma koskettanut teitä?

Tunnetteko olevanne hyvän sanoman viejiä?

Todistuskappale on käsissä, Mormonin Kirja, valmiina puhumaan helle hiljaisesta todistuksestaan totuudesta. Ensiksi oppikaa, että nöyrästi pyytään Isä vastaa rukoukseen, sitten oppikaa, että teidän kauttanne Pyhä Henki antaa todistuksen totuudesta."

S. Dilworth Young

Ajatellessani lähetystyöaikaani yksityiskohdittain sydämeni täyttää lämmin tunne ja kiitollisuus hyviä tovereitani ja johtajiani kohtaan, jotka opettivat minulle monia tärkeitä asioita omalla esimerkillään. Eikä sitä kiitosta, joka kuuluu taivaalliselle Isälleni, voi mitata; Hän on antanut minun kokea ja nähdä evankeliumin tuomaa iloa lähimmäisissäni, iloa kun he ovat löytäneet jotakin kallista, jolla on iankaikkista arvoa.

"Sillä katsokaa ja nähkää, Herra on Jumala, ja Henki antaa todistuksen, ja se todistus on tosi, ja totuus pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen."

Seurakunnista

Helsingin srk.

Kastettu:

Tabis, Georgina 31. 10. 70
Saaranen, Linda Maria 23. 1. 71
Pasanen, Anja Sinikka 12. 3. 71
Oldenburg, Dolly Maj-Gret 3. 4. 71
Siunattu:
Nurmi, Anna-Marina 6. 9. 70
Nurmi, Jari Henrik 6. 9. 70
Hollamaa, Irina Riikka 4. 10. 70
Katajamäki, Nina Marika 2. 11. 70
Katajamäki, Taina Maria 2. 11. 70
Katajamäki, Tuija Tamara 2. 11. 70

Hyvinkään srk.

Kastettu:

Marjamäki, Hannu Sakari 6. 11. 70
Marjamäki, Merja Tellervo 6. 11. 70
Siunattu:
Raisänen, Juhani 24. 9. 70
Väänänen, Marjo Katariina 27. 12. 70

Joensuun srk.

Kastettu:

Uusitupe, Jaakko Pekka Julius 6. 3. 71

Jyväskylän srk.

Kastettu:

Ahola, Ritva Riitta Marjatta 19. 12. 70
Hartikainen, Anne Maarit 7. 2. 71
Leppänen, Osmo Ilkka Taoni 12. 2. 71
Noronen, Lea Martha Helena 16. 2. 71
Kaartinen, Hilikka Helena 27. 2. 71
Höttönen, Eira Helena 6. 3. 71
Höttönen, Niilo Kullervo 6. 3. 71
Korke, John 12. 3. 71
Siunattu:
Koivisto, Michael Peter 6. 12. 70

Keravan srk.

Kastettu:

Kärki, Pasi Ilmari 8. 1. 71
Lehtonen, Yrjö Johannes 8. 1. 71
Penttinen, Juha Eemil 6. 2. 71
Siunattu:
Hietanen, Tiina Maria 7. 3. 71
Kokkolan srk.
Siunattu:
Forsell, Marko Jan-Erik 1. 11. 70
Westman, Carola Pia Anita 1. 11. 70
Mutka, Jarmo Viljami 11. 4. 71

Kuopion srk.

Kastettu:

Hiltunen, Raili Hannele 28. 2. 70
Päsänen, Aino Marjatta 12. 12. 70
Maljanen, Jouni Sakari 6. 2. 71
Heikura, Helena Mariitta 2. 4. 71
Oikarinen, Ali Harri 2. 4. 71
Poutiainen, Leena-Maija 17. 4. 71

Iahden srk.

Kastettu:

Alhainen, Pirkko Sinikka 30. 11. 70
Koponen, Harri Eerik 26. 12. 70
Mäntynen, Aina 2. 1. 71
Lehoniemi, Raimo Juhani 16. 1. 71
Siunattu:
Nurmi, Irina Tuulia 4. 10. 70
Tuominen, Maarit Leena Anneli 4. 10. 70
Lehtinen, Mirka Jeremy 3. 1. 71
Serra, Anita Irmeli 3. 1. 71
Seppä, Irene Maarit 3. 1. 71

Oulun srk.

Kastettu:

Inkkala, Marja Kristina 16. 1. 71
Leinonen, Aila Hellevi 16. 1. 71
Borg, Ewi Gunberg 13. 3. 71
Okkonen, Liisa Helena Annikki 27. 3. 71
Pekkarinen, Pirkko Helena 17. 4. 71
Rönkä, Sulo Eelis 17. 4. 71
Siunattu:
Järvinen, Minna Kristiina 4. 10. 70
Karjalainen, Erkki Tapio 4. 10. 70
Karjalainen, Mikko Juhani 4. 10. 70
Ollila, Kaisu Tuulia 1. 11. 70

Pietarsaaren srk.

Kastettu:

Tuomi, Toivo Valdemar 12. 5. 70
Grundvall, Per Olaf Bernhard 20. 2. 71

Pohjois-Helsingin srk.

Kastettu:

Heinonen, Leena Marjatta 1. 12. 70
Tuominen, Taina Hillevi 6. 12. 70
Ahola, Sari Annele 23. 1. 71
Timonen, Tuula Birgit 23. 1. 71
Torssonen, Anne Marjatta 13. 2. 71
Hynynen, Asta Helena 13. 3. 71
Loukia, Ismo Kalevi 3. 4. 71
Siunattu:
Sorsa, Saria Helena 24. 1. 71

Porin srk.

Kastettu:

Rosholm, Timo Kalevi 2. 1. 71
Teräskari, Evi Kyllikki 19. 2. 71
Teräskari, Frank Fridolf Kullervo 19. 2. 71
Kumpulainen, Eeva Kyllikki 17. 4. 71

Rauman srk.

Siunattu:

Virta, Päivi Sanna-Maria 1. 11. 70

Rovaniemen srk.

Kastettu:

Iivanainen, Aino Dagmar 1. 4. 71
Iivanainen, Airi Marita 1. 4. 71
Iivanainen, Matti Antero 1. 4. 71

Tampereen srk.

Kastettu:

Siiskonen, Lea-Anna-Maija 19. 12. 70
Nurmio, Tauno Ilmari 6. 2. 71
Hammaren, Riitta Helena 17. 2. 71
Hyppönen, Pekka Jari Kalevi 10. 3. 71
Nurmio, Bertta Johanna 13. 3. 71
Siunattu:
Kiviniemi, Johanna Maria 17. 1. 71

Turun srk.

Kastettu:

Karhunen, Tommi Harri 31. 10. 70
Koutonen, Marjatta Marjanne 31. 10. 70
Koskinen, Yrjö Leo Antero 9. 11. 70
Jyrkkänen, Juhani 5. 12. 70
Lunnasto, Anna Kyllikki 30. 1. 71
Vesterinen, Vieno Siviä 30. 1. 71
Virtanen, Feimer Maij-Lis 30. 1. 71
Koski, Emil Vihtori 6. 2. 71
Siunattu:
Viinamäki, Tapio Niilo 1. 11. 70

Vaasan srk.

Kastettu:

Eveli, Toivo Jaakko 2. 4. 71
Havari, Kirstin Maria Helena 2. 4. 71